

Олена Мамчич

Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка понад 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 54 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреатка Чернігівських літературних конкурсів «Книга року – 2017» («Константа»), «Книга року – 2018» («Амплітуда любові»). Лауреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія». Живе в Чернігові.

* * *

На престолі життя, в пелюстках супротивного болю,
Де так мало святих, легкокрилих надій,
У квітневих роках незбагненої дикої волі
Залишу свій останній, не вишитий сонцем сувій.
У небесних жнивах, на порозі ворожих розлучень,
Спазми днів щиросердих запалють вогні,
Поклонюся життю на зухвалій розхристаній кручі,
В порожнечу щедрот укладаючи ночі і дні.
У розкутих роках вже не вистачить сили на прощу,
Там і доля-суддя винуватих не знайде повік,
І в пориві небес знов покличе нас вітер на площу
За свободу буття не зруйнованих часом доріг...

* * *

І тишу слухаю під подихом дощів,
І гріюся під сонячним овалом,
Солодкий сон під тілом зайвих слів –
У квітах осені, що в веснах проспівали...
У павутинні вільності небес
Хай простір розіллється мармуровий,
І вир життя у кроках днів навхрест
Несе вітри під зношені підкови...

* * *

Як білим саваном ти, земле, оповита,
Застигла мрія у безмежжі днів,
Зима століть блокує щирий вітер –
І серце заблоковано на мить...

* * *

Незрілий день і ніч зйдуть з небес,
Стежина безпорадності минає,
Зірок полон у небі – мудрий хрест –
У безвісті життя шляхи перетинає...

* * *

Я торкаюся днів, не захищених сонцем,
Де і небо живе відчуває журбу,
Нахиляю чоло до нещирого донця
І стискаю долонями вічності скло...

* * *

У спраглості вчорашнього тепла
Пильнує серце залишки любові,
Нетлінне все: добро і примхи зла,
Що розгубилися у справі і у слові...

* * *

Ти розгубилось, небо, а колись
Було ти сильним, вільним, витривалим
І під обітницю незайманих століть
Дбайливо в хмарах сонце колисало...

* * *

Під маскою взаємного кохання
У нетрях часу тільки вітер виє...
Він залишає у блуканні сірім
Щось неповторне, вічне, незбагненне...
Він теж несе свій хрест повз ночі
І ранки днів смугастих...
Пробігтися б йому землею,
Морями і мрійливими садами...
Хіба він зможе озирнутися у хмарах
І пісню заспівати наостанок?.. Чи схоче?..

* * *

Коли душа літала птахою,
А небо – квіткою і плахою,
Ти коней гнав під вітром ніжності...
Ті коні, що летіли поміж нас
Під вітром часу очманілого,
Зривали швидкоплинний час...
Під благом неба легкокрилого
Мережила зухвалість днів
В омані щедрості весняної...
І погляд осені зомлів...

* * *

Намалюю це життя, намалюю...
На оздоблену хибну раму
Натягну папірець обдертий,
І не вистачить в лавці краму,
Що під фарбу сховає жертву...
На обшарпану стіну повішу картину,
На облущену стелю накину крила,
І у спалаху серця вона загине,
І безславно пірне у потік безсило...
Часу обмаль у крику несамовитім,
Оповідки чужі на шматки роздерті,
А брехня фарбує надії ситі,
Балансує межею життя і смерті...

* * *

У неба – шалені очі,
Дивляться ночі в них – і самі шаленіють...
Від втоми, від блиску – червоні,
Від горя – багрові,
Від війни – мармурові...
На спомин залишу Вічність
У підвалинах свого серця...
Може, створиться щось незвичне
В оклику неба і тих очей незбагненних...

* * *

На осінньому бастіоні чужих
Де ти – свій?..
Час непостійних змін – у свічках,
Запалених випадково...
Витвір гаїв у безмежжі кам'яниці...
Чи кохаєш?..
Чи здатен?..
Несила...
Вічна згуба... Вічний мотив...
І нарешті змиває злива ті повені холодні...

* * *

У беззвучних звуках піснеспівів,
У прив'ялих запахах черешень,
У тернових дотиках бажання,
У роздертих сонячних проваллях,
У засмучених прибуддах весен,
У тенетах пролісків замшілих,
У шалених степових романсах,
У хвилястій ковилі зухвалій...
Всюди, де сувора плахта неба
Накриває віддзеркаллям сонце, –
Зупинись!
Не треба шукати кохання...